

No matarás

Direcció: David Victori **Guió:** Jordi Vallejo, David Victori, Clara Viola **País:** Espanya
Durada: 92 min **Any:** 2020 **Gènere:** Thriller **Interpretació:** Mario Casas, Milena Smit, Joaquín Caserza, Victor Solé, Elisabeth Larena, Fernando Valdivieso, Albert Green, Andreu Kreutzer **Música:** Adrian Foulkes, Federico Jusid **Fotografia:** Elías M. Félix **Distribuïdora:** Castela Pictures **Estrena a Espanya:** 16/10/2020
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

El Dani, un bon noi que durant els últims anys de la seva vida s'ha dedicat exclusivament a cuidar el seu pare malalt, decideix reprendre la seva vida després de la mort d'aquest. Just quan ha decidit emprendre un llarg viatge, coneix la Mila, una noia tan inquietant i sensual com inestable, que convertirà aquesta nit en un autèntic malson. Les conseqüències d'aquesta trobada portaran el Dani fins a tal extrem que es plantejarà coses que mai hauria pogut imaginar. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Per a transgressors del thriller convencional

Des de la primera (premonitòria) imatge que apareix en aquesta notabilíssima pel·lícula de David Victori, estem enganxats al protagonista, ficats en la seva pròpia pell. Mai deixarem d'estar-ho durant els angoixants i frenètics poc més de 90 minuts que ocupen un metratge que, en la seva major part, s'esdevé al llarg d'una d'aquestes nits de mil dimonis sense fi, on tot sempre pot anar a pitjor. En Dani, el passiu i apocat personatge que torna a brodar un **Mario Casas que ja no necessita demostrar al món (amic i enemic) les seves virtuts interpretatives, ens portarà de les seves mans (tacades de sang) a través d'una odissea nocturna plena de males decisions, pitjor sort i maleïdes casualitats.** Victori, molt més còmode aquí, a **No matarás**, que en el seu debut en el llargmetratge, *El pacto*, aplica la màxima empàtica d'Alfred Hitchcock respecte als seus assassins, fent que sentim la pressió, la persecució i la fatalitat del protagonista. Fatalitat. El terme que millor s'adequa al film, ja que no som davant la història d'un fugitiu innocent (si de cas que ha perdut la innocència) o d'un fals culpable, sinó davant **la caiguda en l'abisme d'algú per simple atzar; per la simple intervenció d'un destí capritxosament criminal.** **No matarás** és filla de dues obres mestres com el *Detour* (1945) d'Edgar G. Ulmer i *La mujer del cuadro* (1944) del director que més obstacles va posar en el destí dels seus antiherois: Fritz Lang. D'Ulmer, la pel·lícula de David Victori pren l'absolut patetisme de víctimes i botxí, mentre que de Lang s'apropia de la idea de la dona fatal com quelcom imprevisible, sexual, quasi oníric; potser mer producte de la imaginació o dels desitjos del reprimat subconscient de l'ocasional homicida.

El que fa de la pel·lícula quelcom més enllà de la seva rabiosa factura visual i el seu nervi narratiu proper al cinema de Gaspar Noé, o fins i tot de les seves seqüències de lluïment tècnic (la tensa fugida de l'edifici), és que en la seva prodigiosa escena final (que enllaça, perversament, amb la que obre el film) ens separem bruscament com a espectadors i soferts *voyeurs* del cos del Dani perquè aquest no miri, interminablement, directament als ulls. Una mirada fixa que és la clau de la pel·lícula. Que és una pregunta a la qual nosaltres temem respondre.

El millor: Un Mario Casas que aconsegueix que patim constantment amb el seu personatge.

El pitjor: No soc precisament fan de la selecció de cançons del film.

Fausto Fernández – fotogramas.es